

Kako izbeći asimilaciju?

Predsednik crkvene opštine i sveštenik Bojan su nam ukazali na asimilaciju srpskog naroda u ovoj opštini.

- Deca provode dosta vremena u školi, prestaju polako da govoru srpski jezik i jednostavno se asimiluju u australijsku zajednicu.

cu - kaže sveštenik Bojan.

- Imamo malo problema sa omladinom i roditeljima. Ne mare mnogo da dovode decu u crkvu. Tako da teško možemo da osnujemo folklorne grupe, kao što smo imali pre 20 godina. Zaboravili su svoje korene i poreklo - jetko će Kovačević.

trović, pokazujući na svoj bend BG koji je tog dana bio zadužen za dobar štimung.

Dvojica prijatelja Tomislav Nedović i Kosta Popović rado su se odazvali pozivu.

- Došao sam u Australiju 1965. i redovno posećujem naš crkveni dom. Tu se družimo jer to je naša domovina. A i pomagao sam zajedno sa umetnikom Rajkom Jovanovićem kada smo pravili Dražin spomenik - ističe Nedović, dok

Popović dodaje da se često okupljaju u centru na penzionerskom ručku.

Uzbuđenje prisutnih izazvao je dolazak popularne pevačice Vesne Kobre.

- Bila mi je želja da učestvujem u Grandovoj emisiji Nikad nije kasno i ta želja mi se ostvarila. Uspela sam u tome, i drag mi je. Bila sam vrlo lepo prihvaćena, od produkcije i naro-

da, širom sveta - iskreno će popularna australijska pevačica.

Da li treba da kažemo da je nedeljno

Vesna Kobra

po podne za parohijane Crkve Svetog kralja Stefana Dečanskog izuzetno prijatno? Prijatelji su uspeli da se vide, razgovaraju, zapevaju i opuste od odličnu hranu i piće.

- Pozdravljam sve u otadžbini Srbiji i svuda gde su Srbi i Srpskinje širom sveta, i pozivam ih da se potrudimo da očuvamo ono što su nam preci ostavili - poručio je Milan Kovačević.

T. OSTOJIĆ

m²ilan

PIŠE: Milan VLAŠIĆ

ČAROBNI KRUG SIROMAŠTVA (2. DEO)

Poštenjem do zarade

Kada je u pitanju čarobni krug siromaštva, situacija nije sjajna ni u Australiji, iako je u pitanju daleko veći standard, iako ima daleko više prilika da se radi i zaradi.

Uvek sam razmišljao da li je teže naći posao ili radnika. Konačno mi je jasno da je daleko teže naći radnika.

Ljudi mi često govore da ne mogu najobičnijeg, pomoćnog radnika naći za 250-300 dolara na dan i moram priznati da sam sumnjao u tu tezu, ali sada vidim da je to tako. U stvari u poslednje vreme sam se nekoliko puta uverio da je zaista tako.

Oglasi za posao

Mnogo puta su poslodavci dali oglas u "Vestima" tražeći radnike, nudeći dobru zaradu, ali su mi se žalili posle da je odziv slab ili nikakav. Naravno, da bi oglas bio efikasan, treba da ide neko vreme, ali ipak sam pod utiskom da hiljadu naših ljudi koji čitaju "Vesti" svaki dan znaju nekoga kome treba posao i da jedva čekaju da vide neki takav oglas.

Nažalost nije tako, teško je naći radnika, posebno nekog poštenog koji hoće da radi i da zarađuje. Zašto je to tako mogu samo nagađati, ali verujem da je država svojom socijalnom politikom dovela do toga da je stvorena čitava jedna plejada neradnika.

Oni bi bili vredni radnici u situaciji da su u nekoj drugoj zemlji i da je socijalna politika drugačija, da se ne stimuliše nerad.

Ljudi vole keš

Ipak, ljudi poreklom iz naših područja su u proseku iznad drugih, vredniji su, mnogi hoće da rade, vole ljudi da urade "poslić za keš" da im ne remeti njihova redovna primanja od države, ali moja iskustva sa nekim su u poslednje vreme prilično loša.

Iskustvo sa kosidbom

Trebalo je da organizujem da se pokosi trava za neku kuću koju sam prodavao. Išao sam najpre po preporeuci jednog kolege koji zna nekoga ko se time bavi. Taj me je onako filozofski nazvao i rekao da je trava velika i da bi on to sredio za 900 dolara.

I sada ja u čudu, kako 900 dolara da pokosi travu i da je ostavi na placu, u jednom čošku, da imanje izgleda pristojno za prodaju?

Naravno, odbio sam bez da se konsultujem sa vlasnicima, jer je baš bilo previše. Drugi čovek mi je dao pristojniju cenu od 500 dolara, rekavši da mu treba dva sata da to sredi.

U prvi mah sam pristao, ali vlasnici kada su čuli hteli su sami da urade. Ubila me sramota, misliće ljudi da se, ne daj bože, nešto ugrađujem. Onda sam i to otkazao i došao do komšije koji to radi za 100 do 120 dolara.

Dogovor sa komšijom

Dogovorim se s njim, dao mi je reč da će biti u redu, da će sve srediti. Srećom da sam provegravao dva dana kasnije. Ne da nije ništa bilo ugrađeno već je izbegavao da mi se javi na telefon.

Preko nekih poznanika sam došao do informacije da se komšiji "ne isplati da to kosi jer je trava velika". Mora da je narasla za jedan dan jer mi je pre dva dana rekao da nema problema i naravno da je, kao komšija, video travu.

Najinteresantnije od svega jeste da me je izbegavao, da sam morao da nagađam šta "pesnik hoće da kaže".

Vremena je bilo sve manje i ja sam našao nekog drugog ko je obećao da će do četvrtka u 11 časova biti sve gotovo, da je nekih 200 dolara sasvim dovoljno. Ja sam došao popodne i moram priznati da je kosilica bila na placu.

To je, inače, formula koju neki moleri koriste kada donesu kantu i dve četke kao znak da su počeli da rade na krećenju stana/kuće. Pitam majstora hoće li moći da završi do pet popodne i naravno, nema problema, sve će biti gotovo za dva sata.

FOTO: FREEPIK

U Sidneju je mnogo teže naći radnika nego posao

jer reče da je na posao došao taksijem pa je zato toliko.

Platim ja to, a vlasnicima ne smem ni da spomenem da je toliko koštalo, a na kraju sam bio srećan da čovek nije došao helikopterom na posao, jer ko zna koliko bi me onda koštalo.

Da zaključim: ukoliko neko, bilo kog zanimanja, radi površno, ne poštuje dogovor, nastoji da naplati više i daleko mimo dogovora, ukoliko piše dok radi, ukoliko pravi stalno pauze i filozofira kako je posao veći nego što je očekivao, kako je "trava porasla", taj će uvek ostati u svom krugu - čarobnom krugu siromaštva.

Možda je u pitanju ipak pogrešna trava, ako me razumete.

Taksijem na posao

Bilo je tu još peripetija, ali da ne komplikujem sve je to ipak nekako završeno, naravno nekoliko sati mimo svih dogovora, da sam na kraju platilo 350 dolara umešto dogovorenih 200,